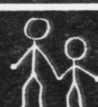

BARNA-SÍÐAN

Bókaummæli:

Sanna í sumarfrí

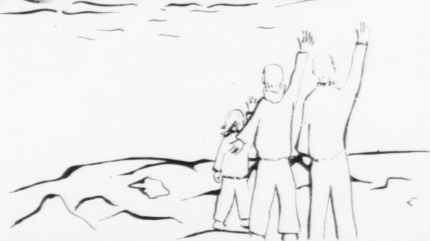
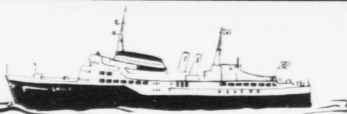
Sanna er so spent at fara í sumarfrí hjá ommu og abba. Beiðgin skuldi við. Sanna er 10 ár, beiðgin er 12 ár.

Meðan tey eru hjá ommuni og abbanum verður grind, og tey fara niðan á eitt fjall, og tey fara at fiska, og tey hava

heimalamb, og tey upplivdu nógv annað stuttligt.

Bókin er góð — hon er lætt at lesa, tí hon hevur so stórar bóktavir. Hon kostar 24 kr.

Sigrid Andreassen, 9 ár

Til tykkum

Ein søga við t.

Týsdagin tann tiggjunda, tingadust Tina og Turid, tí tóku tær tantu Trinu til teirra, týðiliga tann týsdagin, tí teimum tørvaði turran tosk til ta tíðina.

Tummas tamdi tann tunga troytta tarvin, tí tað trongdi tarvurin til, tað trúði Tummas.

Klintrimús og hini dýrini í Valbakka-skóginum

Bókin er um dýrini í Valbakkaskóginum, hvussu tey liva. Revurin er óreinnur at eta hini dýrini, men so gera dýrini eina avtalu um, at øll eiga at vera góð hvørt við annað, tí ella verða ongi smá dýr eftir í skóginum.

Einaferð høvdu menniskjuni rænt bjarnaungan Murrimann, hini dýr-

ini vóru so forharmað, og tey fingi revin at hjálpa sær imóti menniskjunum.

Bókin er øgiliga stuttlig, serliga í seinastuni.

Bókin er vakurt prentað og innbundin og kostar 38 kr.

Randi Sørensen, 10 ár

Til fjalls og fjøru

Í fjør komu út triggjar bókur, sum Christian Høj hevur skrivað. Tvær teirra »Barnasøgur II« og »Barnasøgur III« hevur K.F.U.M. Tórshavn givið út, meðan Føroya Lærarafelag hevur givið út »Til fjalls og fjøru«.

»Til fjalls og fjøru« kom út fyrst í november 1979, júst sum Chr. Høj fylti 75 ár.

Í bókini eru 18 søgur, sum Chr. Høj gjøgnum árinu hevur skrivað í »Mina Jólábók«.

Christian dugir væl at siga frá. Søgur hansara eru lættar at skilja hjá

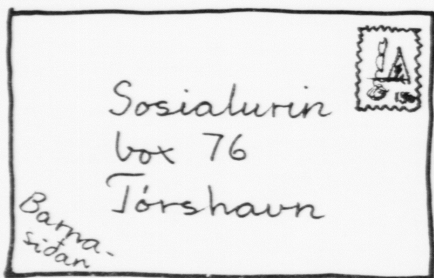
børnum. Sum heild eru tær ikki veruleikafjarar, men tær hava nakað at siga børnum, tær hava ein boðskap at bera. Ein kristin dāmur hvílir yvir søgunum, men av teirri orsök vera tær ikki verri, heldur tvørturímóti.

Myndirnar í bókini eru frálíkar, men heldur fáar í tali. Prentið í bókini er gott, hon er sett við stórum stavum, ið eru lættir at lesa.

Chr. Høj hevur stóra tøkk uppiborna fyri dygdararbeiðið sitt at ríka barnabókaheim okkara.

G.

Skrivið til Barnasiðuna

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Hermenn í Gróðrarblettinum

9. partur:

»Vit takka tær fyrri, at tú ert komin, háttvirdi, hvat so enn er orsøkin til, at tú hevur leitað eftir okkum«, segði Basilius. »Men kemur tú ikki fyrst við okkum inn í helli okkara at rinda møðina, áðrenn tú sigur okkum, hvørji orindi tíni til okkara eru?«

»Eg komin innar við tykkum«, svaraði Euthymius, »men eg kvíði fyrri, at tit fáa ikki nógvan frið í nátt. Tilhaldsstað tykkara er funnið. Fimti hermenn eru komnir úr Zerich at leita eftir tykkum. Longu í morgin verða teir her, og um teir finna tykkum, fara teir at drepa tykkum, so teir kunnu fáa ta løn, sum landshevdgingin hevur lovað teimum, sum taka tykkum«. Basilius ornaði. Tað, sum hann so leingi hevði óttast fyrri, var hent. Men áðrenn hann fekk málið fyrri seg, spurdi Thekla, kona hansara: »Men hvat heldur tú, heilagi maður, at vit skulu gera, fyrri at sleppa undan hesi vanlagnu?«

»Eg eri væl kunnigur í hesi oyðuni. Longu áðrenn nakar av tykkum varð føddur, dugdi eg at finna loynistað her. Óttist tí ikki! Eg skal fylgja tykkum í eitt helli, sum neyvan verður funnið og sum — skuldi tað kortini hent — ikki kann verða hertikið.«

Tað er ikki triggjar fjórðingar higni. Savnið alt tað saman, sum tit hava fyrri neyðini, fyrst og fremst matin, tí upphaldið har kann gerast drúgt! Lýðið míni ráð — so vænti eg, tit sleppa undan!«

Meðan hann tosaði, vóru teir komin til hellið. Difilius gjørdist ógvuliga bilsin, tá ið hann sá gestin. Í fáum orðum varð alt greitt fyrri honum eisini.

»Takið nú bara tað við tykkum, sum er heilt neyðugt, men skundið tykkum! Og takið so mikið, sum tit orka at bera! — Tað er best, um eg beinan vegin fylgi tykkum til tað nýggja hellið. Um her er meira, enn tit bera eina ferð, má tann sterkasti av tykkum koma aftur eftir tí, sum eftir er.«

»Hvussu við vatni, háttvirdi faðir?« spurdi Difilius. »Megu vit eisini draga tað við okkum?«

»Nei — bert eitt skotmál frá hellinum er vatn, so mikið tykkum nýtist.«

Í skundi vórðu neyðsynjarverurnar pakkaðar saman. Basilius býtti mjólið sundur í smærri posar, so tað var lættari at bera. Klæðnaplogg, máttur og rekkjuvæðir var alt neyðugt, ein stór vatnkrukka, nøkur bikar, ein leðurflaska við vni, eldføri (steinur og stál), kyndlar, tvær øksir, nøkur váp, alt varð sett útuttan fyrri hellið. Irbissinum sleptu tey leysum. Alt annað mátti vera eftir í hellinum. Difilius helt, at tey skuldu grava tað niður, men tíðin var so knapp; og Basilius og einabúgvinn vónaðu, at hermennir ikki fóru at kanna hellið so gjølla, tí tað bar orð fyrri at spækja so illa har.

Mánin kom undan. Træstubbarnir, fjøllini og tað síða grasið við kelduna kastaðu skuggar, sum vóru átøkir spøkilsum. Veðrið var kalt og ófýsið. So fóru tey úr Pan-hellinum at leita sær eftir einum tryggari skyli. Euthymius gekk á odda. Hann bar ein stóran sekk av mjøli, sum kundi ovbyrjað ein mann, ið var yngri enn Euthymius. Tey gingu heilt niðan á fjallið og oman í ein dal hinumegin.

Í fyrstuni vórðu fjøllini lægri og lægri, og dalarnir vóru fláir. Men so við og við vórðu fjøllini brattari og villari við hamrum og trøllsligum gjótum, og ein kensla av einsemi og óhugna seig saman um tey.

Í meir enn ein tíma høvdu tey nú fylgt tí lættgongda einabúgvannum. Leiðin lá um fleiri fjøll, framvið gjáum, sum tey ikki altíð hómaðu á botn í. Við hvørt høvdu tey gingið eftir so smølum rókum, at tey hvørja løtu óttaðust fyrri at snáva á og fara sendandi niður fyrri. Viðfærið var tungt at draga.

Men ikki var ráðiligt at hvíla seg. Tey gingu tígandi uttan stöð, einsamall í myrkrinum. At enda komu tey at einum fjalli, sum tóktist brattari enn hini, tey høvdu gingið um. Tá ið tey vóru komin upp í hált fjallið, stöðgaði Euthymius á. »Her er tað!« segði hann og læt posan falla av sær. »Tað eru longu nógv ár síðani, eg var her seinast, og inngongdin tykist vera heilt tilgrógvinn, men eg eri visur í, at hetta er rætta staðið!«

Euthymius peikaði á fyra runnar, sum stóðu tættir saman. Ein stórur steinur lá har eisini.

»Førkið steinin burtur!« segði einabúgvinn.

»Men ansið eftir ikki at røra runnarnar, brotnar greinar kunnu siga frá!« rópti Difilius.

»Rætt hevur tú«, segði Euthymius. »Men teir kunnu nú leita sum teir vilja, eg hugsi ikki teir finna hesa inngongdina.«

Difilius og Jóhannes royndu at flyta steinin, men Basilius og Filippus máttu koma teimum til hjálpar. Varisliga loystu teir steinin úr moldini og førkaðu hann til síðis. Eitt myrkt hol sást undir honum. Upp úr holinum kom kaldur vindur.

»Ja, hatta er so hellið! — Komið nú aftan á mær!« segði einabúgvinn og gekk undan.

Hanz legði seg á knæ og trilvaði seg niður í holið. Hini grulvaðu aftan á honum. Holið gjørdist skjótt vjórari, eina manshædd til ummáls. Tað gekk allanvegin tvørtur ígjøgnum fjallið, og munnin hinumegin var nógv víðari. Tá ið tú hugdi út har, sást tú beint niður í eina djúpa avgrund.

Basilius gekk fram á tromina og hugdi niður. Niðri í gjónni var heilt myrkt. Hinumegin sást jøvn brekka niðan á fjallið. Úr hellinum var steýrrætt berg um 20 metrar niður, og uppi yvir hellinum næstan steýrrætt líka so høgt.

Framhald